

ХЕЛМИРА

АСАВИТА

БОЖЕСТВЕНА ПЪСЕНЬ

1935.

Отъ земята къмъ слънцето.

ХЕЛМИРА

АСАВИТА

БОЖЕСТВЕНА ПЪСЕНЬ

АСАВИТА

БОЖЕСТВЕНА ПЪСЕНЬ

Заспах възъ страшната смърт мина,
Когато рекохъ: Вечу да не осына!
И страшния дѣла мието божество,
Когато прокоба зла надъ мене грѣшна
И плахатъ на възглавието горина,
Душа ми пълна бѣ тѣсъ сторчени,
Заспах за вѣки, ги сарих бурман,
И сареге вѣли въ сон ми очен,
Азъ никъ до днѣ чащата голуба,
Жеткока описъ ме на скръбъ обрѣна,
И дѣлникъ ода сомнѣна съкъ вѣста,
То дѣлникъ мѣтъ се никъ не прѣтѣна,
И дѣла гарибъ до днѣна съкъ вѣста,
Скоро мѣ за тѣлото и душата —
Възбранихъ ми — — — — — — — — — —
Като че азъ вѣлѣна на земата,
Родитъ се азъ. Но слѣта вече, нека
Смѣтма да ме избави отъ теглата!
Езъ тридѣкъ мѣтъ въ подземната илѣна,
— — — — —
Но въ този нѣтъ просвѣтна въ тѣлѣната,
Огрѣхъ слыше въ мойта бедна стака,
Загребѣха нѣчи на свѣтлѣната.

АСАВИТА

БОЖЕСТВЕНА ПЪСЕНЬ.

Заспахъ въвъ страшната онази нощь,
Когато рекохъ: „Вечъ да не осъмна!
Защо ли, Боже, да живѣя ощъ?

О, вѣченъ мракъ, покрий сждба ми тъмна!
И страшний день на моето рождение,
Кога прокоба зла надъ мене гръмна.“

За сетень пжть изказахъ азъ моление
И плакахъ на възглавието горчиво;
Душа ми пълна бѣ съсь огорчение.

Заспи на вѣки, ти сърце бурливо
И спрете сълзи отъ очи ми вече!

Азъ пихъ до дъно чашата горчива.

Жестока орисъ ме на скръбъ обрече.

Възходний пжть самичка съмъ поела

На помощъ менъ се никой не притече,

И само скръбъ до днеска съмъ видѣла,

Страдания за тѣлото и душата —

Безбройни мъжки само съмъ приела.

Като че ли излишна на земята

Родихъ се азъ. Но стига вече, нека

Смъртъта да ме избави отъ теглата!

Ей тръгвамъ вече въ подземната пжтека...

— — —

Но въ този мигъ просвѣтна въ тъмнината,

Огрѣя слънце въ мойта бедна стая,

Затрепкаха лъчи на свѣтлината.

Като че въ мигъ намѣрихъ се въвъ рая.
И ей предъ менъ видение свѣтливо,
Което азъ се мъчехъ да позная.

И въ туй лице неземно и красиво
познахъ жена — лице на ангелъ нежни,
Разливащо лъчи — сияние живо.

Облечена въ одежди бѣлоснѣжни.
Криле могъщи трепкаха отъ Нея,
Достигащи до небеса безбрѣжни.

Пристѣпи Тя предъ менъ и се засмѣя:
— Познавашъ ли Ме, Азъ съмъ Асавита?
При тебе ида, радость да ти влѣя.

Отъ днеска ти подъ Моя си защита,
Съсь ново име: казвашъ се Хелмира!
Отъ днеска вече ставашъ ти честита.

Ела съсь Менъ да литнемъ изъ ефира,
Задружно да изпѣмъ нова пѣсень.
Да екне грѣмко твойта спяща лира.

Ще дойдешъ съ Мене въ свѣтлий миръ чудесень,
Да видишъ ти надземнитѣ свѣтила
По свода синъ разсѣяни небесень,
О, ти душа, преогорчена, мила!“

— — —

Въвъ тозъ мигъ ме Тя преобразява:
Съ одежда бѣла и крила могъщи,
И лира златна у рѣце ми дава.

И станахъ азъ ефирна — ангелъ сжщий.
Приблѣжи Тя и ме помилва нежно
На свойта грѣдь катъ майка ме прегрѣща

На дрехата си чиста, бѣлоснѣжна.
И ето ний свободни и щастливи
Политнахме въ пространството безбрѣжно.

Омайна нощ, свѣтяща и красива!
Лѣтиме ний нагоре отъ земята
И звезденъ сводъ надъ нази се разкрива.

Молитва тиха шепнатъ ми устата:
„Учителю, води ни ти нагоре,
Отъ всѣко зло пази ни ти душата!

Чрезъ Тебъ за нази нека се отвори
Небето. Пропускъ сигуренъ бжди ни!
Ако прегради срещнемъ изъ простора,
Кога летимъ на горе въ свода сини“.
И гласъ въ сърцето ми отвърна благо:
„Съсь васъ ще съмъ презъ всичитѣ години,
Духътъ на Бога нека ви помага!“

— — —

Къмъ слънцето летиме ний безспирно,
На гости скоро ще му бждемъ ние.
Плтуваме въ пространството ефирно.

Пжтека свѣтла се предъ нази вие.
Ще се отбиемъ първо на луната,
Лице си вѣчно що отъ нази крие.

И ей на тамо носятъ ни крилата!
А вой и писъкъ чувамъ да долита
Съсь вѣтъра, донесенъ отъ земята.

Притиснахъ се за мигъ къмъ Асавита
И ужасъ пакъ изпълни ми душата.
Усети Тя но нищо не попита,

А ощъ по-крепко стисна ми ржката.

— — —

И колкото по-горе ний летиме
Къмъ месечината и близо сме до нея,
Отъ студъ едвамъ ржцетѣ си държиме.

Но нищичко да кажехъ азъ не смѣя —
Азъ вѣрвамъ, вѣрвамъ въ тоя Духъ прекрасенъ!
И тази вѣра ми сърцето сгрѣя.

Какъвъ е студъ, какъвъ е мракъ ужасенъ!
Безъ Асавита тукъ щѣхъ да погина
И пжтя невъзможенъ и опасенъ.

И мъртва тукъ ще падна и почина
На тази първа гара въ небесата;
На тази планета въ мрачната родина.

Но ето вече стигаме Луната,
Нагазваме по ледната ѝ сфера.

Тя чудно е красива отъ земята,
Но тукъ не можехъ нигде да намѣря
Цвѣтець, гора, рѣки или морета.
И още тамъ се мжчехъ да разбира,

Каква тя роля има на небето,
Какви сж тия чудеса природни,
Защо тя крие си отъ насъ лицето?

Какви сж тия циркуси безводни,
Долини мрачни, глухи и безлюдни
И тѣзъ пустини ледни, неизбродни,

И тѣзъ тунели подъ земята чудни?

Тогавя ми продума Асавита:

„Въпроситѣ ти, вѣрно, че сж трудни,

Но отговоръ ще чуе, който пита.

Това азъ другъ пжтъ тебе ще разкажа.

Сега за тебе тайната е скрита

И нищо тукъ не искамъ да ти кажа.“

— — —
И полетѣхме пакъ изъ мрачината.

Но въ мигъ предъ насъ човѣци нѣколцина,

Явиха се внезапно отъ Луната.

Но кой не знае Лютеръ и Калвина
И Цвинглий съ тѣхъ? Пристѣпиха учтиво,
Като стопани въ своята родина.

И Лютеръ първи ни запита живо.
Той мислѣше, че търсиме спасение
На тѣхната планета пуста, дива.

Но, отговори Тя: „За съжаление!
Спасение не диримъ ние тука,
Къмъ слънцето е нашето летение.

Ний търсиме изкуство и наука.
Къмъ Истината вѣчна се стремиме
И върваме въвъ нашата сполука!

И затова въ небесний миръ летиме —
Велики тайни нови да откриемъ
И отъ преградитѣ се не боиме.

Отъ Изворъ живъ вода сами си пиемъ —
Въ сърце ни разумътъ като говори.
Религии други не желяемъ ние.

Че Богъ кога човѣку проговори
Въ душата му яви се и погледна.
А църквитѣ измислиха ги хора.

Тѣ напастъ грозна сж и само вредна;
До днесъ смязаватъ людетѣ въ живота
И нужда сж отъ всичко най-последна.

Създадоха тѣ не една Голгота.“
Тогавя Калвинъ каза съсъ смирение:
Великото въ живота — е доброто,

Говорихме ний доста за спасение,
Но тозъ „спасенъ“ какво ще чини вече?
Не му ли трѣбва работа, учение?

Човѣкътъ самъ сждбата си предрече.
Сърце той има, умъ, той има воля.
Работникътъ — отива на далече,

Играй въ свѣта красиво своята роля.
Обича Бога, Кой животъ му дава
И тайно въвъ сърцето му се моли.“

А Цвинглий каза: „Въвъ Лунната държава
Говори се безспиръ за обновление;
И въ нашия свѣтъ „зора се зазорява.“

И Асавита каза съ уважение:
„О, радвамъ се на вашата просвѣта
И въ земний свѣтъ лозунгътъ тозъ решенъ е.

Но сбогомъ вече на вашата планета!
Че нашия пжтъ нагоръ опредѣленъ е.
Напускаме Луната ви огрѣта
Отъ слънчевото нежно освѣтление.“

— — —

Да идемъ на Венера съ Тебе ние,
Неземна моя, свѣтла Асавита!
Къмъ нея вече пжтя ни се вие.

Далече, доле е земята скрита,
Съ ржждивий цвѣтъ, въ простора се тъмнѣе,
Съсъ облаци отвсѣкжде обвита.

Едвамъ, едвамъ окоето ми съзрѣ я
Земята горка — моята родина,
Съсъ бѣгаща луна около нея.

Каква прекрасна, хубава картина!
Но тамъ безбройни сжщества страдаятъ!
И болка пакъ въ душата ми премина!

Човѣци горко чувамъ да ридаятъ;
Безпомощни, безъ вѣра и надежда.
За „Тихий гласъ“ въ сърцата си не знаятъ

И никой къмъ звездитѣ не поглежда,

— — —

„Но чуй, Хелмира, въ твоята родина
Изгрѣя Слънце, блѣсна живо слово.
Гласътъ му чуха люде не малцина.

То Сжщото е — слънцето Христско,
Но още по-велики му лжчитѣ. —
Евангелие дълбоко и по-ново.

Наука жива дава за душитѣ
И сила чудна и животъ и знание, —
И свѣтлина по-ярка за очитѣ.

Учителътъ ви туй богоизбранъ е.“

„Но Асавита моя, дружке мила,
Сега си спомнямъ своитѣ страдания;

Едничкъкъ Той до днесъ ми даде сила
Въвъ земний адъ да мога да живѣя,
Отъ както доле съмъ се азъ родила.

И само Нему да повѣрвамъ смѣя?
Той най-добъръ показва пжтъ къмъ Бога!
И Той на лирата научи ме да пѣя,

Отъ него салъ да взема примѣръ мога.

— — —

Венера златна смѣй се отдалече.
При тебе идемъ, свѣтла хубавице!
Че твоятъ чуденъ блѣсъкъ ни привлече.

При тебе, дивна, ярка вечернице,
Като брилянть що грѣшешъ при звездитѣ,
Предъ слънцето пкъ идешъ катъ зорница.

И все си мила, скжпа за очитѣ.
И радостъ давашъ сладка за сърцето.
Велика тайна е у тебе скрита.

Възпѣли сж те всичкитѣ поети!
Води ме Ти, да идемъ на Венера —
При най-красивата звезда въ небето!

Отъ тамъ цвѣтя азъ искамъ да намѣря
Вѣнецътъ си безсмъртенъ да окича.
Отъ чуднитѣ градини на Аврора

Венера свѣтла кой ли не обича,
И кой човѣкъ не люби красотата,
И кой следъ нея не лудѣй, не тича!

Дали е тя въ мжжътъ или въ жената.

— — —

О, лхъ уханенъ, въздухъ, благодатенъ!
Къмъ нея лудо ми летежа бѣга.
И трепетъ въ менъ се ражда непонятенъ.

Разлива се въ душа ми сладка нега.
Летиме вече ний къмъ нея живо
Аурата ѝ свѣтла ни досѣга.

Картина чудна се предъ насъ разкрива.
И ето твърдъ опиратъ ни нозетѣ,
Нагазваме въ планетата красива.

Рѣкитѣ тукъ сж розови, полето,
Цвѣтята, листетѣ дори въ гората
И изворитѣ сжщо и морето.

И розова що газехме трѣвата.
Навредъ лжчи такива се разлѣли
И капкитѣ блѣстящи на росата.

Все този цаѣтъ по всичкитѣ предѣли.
А въздухътъ вълна благоуханна,
Като че бѣ съ парфюмъ надъханъ цѣли,
И дисахме ний тази въздушна манна.
Какъвъ животъ разлива се тукъ нежни,
Какъвъ възторгъ въвъ тая утринъ ранна!

Въвъ тия свѣтли пурпури безбрѣжни,
Въвъ тѣзъ градини росни необятни,
И този миръ въ душитѣ безметежни,

И тази музика навредъ приятна:
Огъ птичкитѣ съ крилца на свежи рози,
Огъ пѣсенъта на Лирата ми златна,
Огъ облаче, що лекичко се вози.
Като че тукъ Парнаса е въ небето —
На богове омайнитѣ чертози,
Отечество на всичкитѣ поети.

— — —

Ей слизаме по китнитѣ долини
На тазъ планета чудна изъ простора.
Навлизаме изъ роснитѣ градини;
Не сѣщаме досада, ни умора.
Но вечъ къмъ нази музика се лѣе
Долитатъ стѣпки на безбройни хора.
Венеринъ хоръ започва вечъ да пѣе,
Наблизо е, посрещатъ ни съсъ радостъ —
Народъ прекрасенъ се яви, изгрѣя.
Трептятъ лица имъ въвъ безсмъртна младостъ.
Тѣла имъ стройни, бодри и красиви.
А говора имъ музика и сладостъ,
Възторгъ неземеиъ въвъ душата влива.
Лицата имъ по-хубави и мили,
Игриви, нежни, радостни и живи,
Излжчващи хармония и сили,
Огъ тѣзъ, що даде нѣвга Рафаело
И Микелъ Анжело що сж родили.
И никой, никой, заявявамъ смѣло
Нито въ да-Винчи! Рембранда, Рубенса
Не сме видѣли образи и тѣло,
Така прекрасни — нито въ декаданса.

— — —
Обгражда ни вѣнецъ отъ свѣтли люде;
Поклонихме се ний съсъ Асавита.

Тѣ всички ни разглеждаха въ почуда:

„Каква е двойка тукъ дошла честита?“

И както вѣтъръ свежда горски клони,

Така предъ насъ Венерината свита

Съ одежди тънки, съ бисерни колани

И съсъ лжчисто на глава сияние

Наведе се въвъ прелестни поклони.

Обгражда ни струя благоуханна.

И ей предъ насъ излѣзнаха двамина,

Навѣрно първи въ свитата избрани.

Познахъ ги мигомъ: въ земната родина

Пѣвци тѣ бѣха дивни за душата.

Единия — родила е руския.

О, Пушкинъ миль, творецъ на красотата!

На твойтѣ пѣсни нигдѣ нѣма равни.

Благословена да ти е ржката,

Що творби намъ написа богоравни!

Обичамъ да чета стиха ти живий.

Любимецъ мой поетъ си ти отдавна.

И тозъ славянинъ милий и красивий,

Пристѣпи и прегърна ни сърдечно;

Съ цѣлувки братски ми лице покрива.

О, този мигъ ще си припомнямъ вѣчно!

Той каза ми: „Учи се и напредвай,

Чети поезия само безупречна!

Съ велики автори дружи, бѣседвай.

Така успѣва този, кой се учи.

Върви къмъ съвършенство, него следвай!

Радивиятъ въ живота ще сполучи.“

— — —
Английска леди — другиятъ родила.
О, Байронъ дивни, свѣтлий, лучезарни!
Тебъ вѣчна слава е чело покрила.

Мнозина още сж ти благодарни,
За твоитѣ безчислени творения.
Що даде ни, поете свѣтлодарни.

Ти будишъ въ насъ възвишени копнения.
Съ „Корсарътъ“ твой, „Невѣста Абидоска“,
Ти пълнишъ ни душата съ вдъхновение, —
Достоенъ синъ на расата Саксонска.

— — —
Английский лордъ поклони се предъ мене,
Очитѣ му блестѣха въ пламъкъ чуденъ,
Предъ нази той застана съ уважение.

Тя спре надъ него погледа си буденъ
И го запита: „Що отъ менъ желашъ?
Какво вълнува твоятъ духъ отруденъ?

Какво жадувашъ, за какво мечтаешъ?
Какви копнежи пълнятъ ти сърцето?
И тукъ ли още ти скърбишъ, страдаешъ?

Тжга съзирамъ тебе по лицето.“
„Да, вѣрно, ти отгатна Асавита,
Копнѣя азъ да ида на небето,

Нагоре ощъ отъ тазъ земя честита.
Желая въ Слънцето да ида горе!
Тазъ мжка имамъ само въвъ гърдитѣ.

Да видя искамъ слънчевитѣ хора —
Тамъ, въ царството на свѣтлината!
Съ крила да литна като васъ въ простора.“

Отвърна му другарката ми свята:
— Добрѣ, но доле пакъ ще идешъ.
Ще се родишъ отново на земята,

До край понесъ свѣтовнитѣ обиди.
Тозъ, кой докрай на мжкитѣ изтрае —
Държавата на Слънцето ще види.
И всичко най-прекрасно що желае.
Съсъ „Манфреда“ и „Чайлдъ Харолдъ“ печални
Не ще се ти издигнешъ скоро въ рая.

Ти пѣшешъ само химни погребални
И отчаянието възпѣвашъ на земята.
Нима сме само скръбни и страдални?

Защо не спомни ти за небесата?
А своятъ „Манфредъ“ чакъ до смъртъ докара!
Нима къмъ смъртъ завежда чистотата?

Не вдъхна ти надежда, нито вѣра,
И не запали факелъ на познание,
А пѣ до край за земната поквара.

Стихътъ ти живъ отъ зълъ духъ обладанъ е“.
„Добре, отвърна Байронъ, ще се върна
На земний свѣтъ по Вашето желание.

И сферата позната пакъ ще зърна.
Не се страхувамъ вече отъ мжчение
И кръста свой ще храбро да прегърна?

Съсъ трудъ безспиренъ, работа, смирение.

— — —

Сафо и тя предъ мене се явява
И мило въ поздравъ дигна си ржката;
Цѣлувка нежна отъ далечъ ми дава.

И музиканти виждамъ тукъ познати.
Орфей божественъ, ето и Россини,
Шопенъ, пѣвецътъ вѣченъ на тжгата.

Моцартъ и Шубертъ, ето и Беллини.
Попитахъ за Бетховенъ — на Сатурна —
Живѣе той, ми каза Паганини.

Да, тамъ отиде му душата бурна.
Дано намѣри миръ сърце му клето!
Но въ мигъ яви се въ аура лазурна
Отъ свѣтли хора лжчезарни чета.
Тѣ носеха грамадна, чудна, лодка;
Тя цѣла бѣ въ сияние огрѣта.

Чайковски! Кимна ни съ покана кротка:
„Ний знаемъ, че летите по небето —
Къмъ Слънцето е вашата разходка.

Но тозъ подаръкъ, моля, приежете.
Съсъ нея да хвърчите изъ ефира.
Елате и удобно си седнете,

Вий Асавита, заедно съ Хелмира.
Това е тука общото желание, —
И насъ спомнете вий на своята лира.“

А лодката въ лжи, благоухание,
Съ цвѣтя неземни плетена грижливо
И всѣки цвѣтъ поставенъ съсъ старание.

По нея перки трепкаха игриво.
Отвѣтре бѣше съсъ обвивка тънка,
А перкитѣ отъ само себе живо

Едни отвѣтре, другитѣ отвѣнка
Се движеха безспирно и въртѣха
Въ стремежъ нагоре и хармония звѣнка;

И лодката ни лекичко поеха.
Зефири тихи перкитѣ надуватъ
И въ мигъ далече нази тѣ въззеха.

Като че ли сме въ рая ми се струва.
Венера вече скри се отъ очитѣ
И лодката ни живостно заплава.

О, колко съмъ въвъ този мигъ честита!
Така кога безгрижно ний хвърчимо —
Сами нагоре двама съ Асавита.

И звѣздний миръ отъ всѣкжде следиме.

— — —

Въ ефирното поле безбрѣжно
Ехтеше мойта лира чудно —
По-сладко, по-възвишено и нежно.

Като че сънъ бѣ попрището трудно
На земний свѣтъ — безбройнитѣ горчила. . .
Но въ този мигъ, надъ менъ внимание будно

Отправено бѣ: Асавита мила
Ме гледаше съ любовъ неизразима.
Звѣзда чело и благо озарила. . .

— Коя си Ти, що тука възвиси ме?
Която мене горкий земенъ житель,
Дойде навреме и отъ смъртъ спаси ме?

И тука съ Тебъ, тѣй близо до звѣздитѣ
Развеждашъ ме по „млѣчната пжтека!“
Сълзи се ронятъ мене отъ очитѣ.

„Признателность“ отъ тѣхъ се казва всѣка.
Коя си Ти, за менъ що се досѣти,
Като че ли познавамъ те отъ вѣка?

Не си ли тайно мене Ти въ сърцето?
Като че Ти — безсмъртното си Слово
И вѣчно слънце, що въ душата свѣти.

Не си ли Ти пришествие Христово?

— — —

Меркурий вече виждамъ да сияе,
Зелени, жълти блѣската му лжчитѣ.
И лодката ни мислитѣ гадае,

Нагоре ни повежда въ висинитѣ.
Въ мигъ нагазваме на брѣгъ зелени
Съ неземенъ цвѣтъ — пронизанъ отъ лжчитѣ

На Слънцето. Тълпа въвъ този мигъ засмѣни
Меркуриянци тичаха при нази,
Съсъ леки, свѣтли, хубави премѣни,

Отъ злато ткани — блѣскави атлази
Съ искусни шарки везани, чудесни,
Изпъстрени съсъ бисеръ и елмази.

Минерва ги предвождаше небесна.
Пристѣпи тя къмъ насъ съсъ уважение,
Когато хората изпѣха свойтѣ пѣсни.

Тя казва Асавити съсъ смирение:
„Елате тукъ, почивка приежете.
Вий морни сте отъ дългото летение.

На нашата планета починете.“

Но Асавита каза: ний безспирно

Ще се издигаме така, дордето

Не минеме пространството обширно

И стигнемъ на Свѣтилото голѣмо

И само тамъ ще си отдѣхнемъ мирно.“

Единъ езикъ говорехме ний тамо,

Единъ езикъ отъ всички възприети —

По всичкитѣ планети той бѣ само,

На който разговаряхме въ небето.

— — —

Не видѣхъ нигде жилища, градежи,

Ни тукъ, въ Луната, нито на Венера,

Ни гробища, ни болнични строежи,

Нито пъкъ църкви можахъ да намѣра;

Джамии нѣма, нито синагога,

Нито запитаха за нашата вѣра,

Та какъ за тѣхната да питамъ мога?

Тѣ всички бѣха радостни, щастливи,

Въ сърцето си обичаха тѣ Бога.

Живѣха въ полетата красиви,
Въ градини изюмрудни, плодородни,
Разумни, мждри, весели игриви,
Съ движения ефирни и свободни.
Евгений Сю намѣрихъ тукъ любимий
И Викторъ Хюго милий, благородни.

Почти тукъ всички зная ги по име.
Джордано Бруно въ този миръ живѣе
И Галлилей и Дикенсъ що учи ме

Презъ мойто детство, въ менъ добро що влѣя.
И Платона съзирамъ, и Сократа,
И Маркъ Аврелий се тждѣва рѣе.

А съ Достоевски говорихъ самата;
Питахъ: „Толстой дали не е тждѣва?“
И той отвърна: „Той е на Луната.

Да я престрой тамо се надѣва.
Но мигомъ ми пошепна Асавита,
Че любопитство празно не успѣва.

За тайнитѣ небесни се не пита. —
И люде много още виждахъ тука,
Що на планетата седятъ честита —

Човѣка нѣвга водили въ поука.
Сега се учеха на нови знания —
Творци на свѣтла, радостна наука.

Тѣ бѣха още пълни съсъ желание
Да слѣзатъ пакъ да служатъ на земята,
Да се подхвърлятъ още на страдания,

Но да помогнатъ на човѣка — брата.

— — —

Привѣтъ имъ кимна Асавита нежно
И въ мигъ захвърка лодката нагоре.
Политнахме въ пространството безбрежно.

И ей, Меркурий ни избѣга взора.
Течение ново лѣхна ни ефирно
На звездното пространство изъ простора.

На горе вече бѣгаме безспирно.
Юпитеръ и Сатурна нѣма ние
Да видиме въвъ туй небе обширно;

Нито на Марсъ сега ще се отбиемъ.
„Вулканъ“ планета тъмна, непозната,
Отминахме, що въ мракъ се още крие.

Потайна сфера тича въ глѣбината,
Едвамъ далечъ окоето ми съзрѣ я —
Свѣтлива точка трепкаща въ тъмата.

Но страшна буря тука се развѣя.
„Билети дайте!“ нѣкой ни извика.
Обърнахъ погледа си къмто Нея;

Като че ли вдървенъ ми бѣ езика.
Невидимъ духъ, катъ вихъръ ни пресече.
Но въ този мигъ Водачката велика,

Спокойно го посрещна и му рече:
— Духътъ Учителевъ у нея е и въ Мене.“
И той отстѣпи и не ни попречи.

„Свободни сте!“ ни каза съ уважение,
Изчезна и изгуби се въ ефира.
Въ почуда тука бѣхъ и въ удивление!

И въ пѣсень жива ечна мойта лира:
— О, ти пречудна моя Асавита!
На тебъ дължи тѣзъ празници Хелмира
И пжтъ щастливъ свободенъ по звездитѣ.“

— — —

Но страшенъ пламъкъ ме жестоко гали,
Безкрайна жега гори ми тѣлото,
Като че пещъ разжежана ме пали,

Назнаехъ гдѣ да скрия си челото.
А Тя съзира моитѣ движения
И леко ме докосна съсъ крилото. . .

Въвъ мигъ се свърши моето мжчение;
И жегата ужасна се пресече;
Усѣтихъ се свободна, преродена.

Тогава Тя ми на ухото рече:
Човѣкъ не може никой отъ земята
Да дойде тука въвъ плътта облеченъ.

Стопила би го въ мигъ горещината. “
— „О, зная, зная, Свѣтла Асавита,
Че съ Тебъ безвредно минахъ топлината —

Подъ Твоята божествена защита.

— — —

Стихиенъ огънь ни отведъ обгръща,
Но бди за мене Тя презъ огнень пжть
И на гърди си нежно ме прегръща.

Предъ насъ три страшни кржга се редятъ —
Горящи и стихийни океани;
Но чудо вече, тѣ не ни вредятъ!

Отъ лодката ни поменъ не остана.
Крилата си размахваме ний смѣло.
Презъ огъня преминахме засмѣни.

Ни пламъ обжегна дрѣхата ми бѣла.

— — —

На твърдъ прекрасна стжпихме съсъ Нея.
Блѣднѣятъ тукъ Венера и Меркурий.
Ще мога ли туй всичко да възпѣя?

Приятно утро въ модритѣ лазури,
Които нигде нѣма по земята,
Въ мъгли и облакъ — ломена отъ бури.

О, какъ сж тукъ божествени цвѣтята!
Съ какви шарилки, видъ, благоухание,
Разцвѣнали навсѣкжде въ полята,
Излжчващи съзвучие и сияние!
Захласната заставахъ въ удивление
И гледахъ, гледахъ въ радостно мълчание. . .
И слушахъ туй лжчисто пѣснопѣние,
Какъ багритѣ въвъ тонове се сливатъ
И аура излжчватъ съсъ трептение.
Акорди чисти звучитѣ изливатъ.
Въздигагъ се, снишаватъ се полека;
Въвъ тактъ започватъ и въвъ тактъ почиватъ
Като че управлява ги човѣка.
У всѣки цвѣтъ изященъ духъ живѣе —
Тя хубава е хижа нему лека.
Седи си въ нея, радва се и пѣе,
Излжчва звуци и благоухание.
Зефирътъ нѣжно гали го и вѣе —
Въ лжчиста люлка трепкаща въ сияние

— — —

Наведохъ се да видя азъ земята,
На Слънцето що твърдостъ му създава.
Събрахъ си съ прѣсти малко на ржката.
О, не е тя катъ земната корава!
Кога Творецътъ живъ на Свѣтлината
Започналъ Свойта мощъ да проявява,
Отъ трицитѣ направилъ е земята. . .
Съсъ сито е пресѣялъ свѣтоветѣ.
По-харното що ималъ у ржката,
Замѣсилъ топки, хвърлилъ ги въ небето.
Това сж наш'тѣ множество планети,
Що радватъ ни очитѣ и сърцето.

А най-доброто, що отбралъ съ ржцетъ,
Направиль Слънцето и хвърлилъ го въ ефира.
Планетитъ да топли и имъ свѣти.

Морета тукъ око ми не съзира.
Блата не видѣхъ, сипеи, ни тиня,
Нито скали тѣдѣва азъ намирахъ,

Разхвърляни катъ въ нашата родина.
А туй така далече, що блѣстѣше
По слънчевитъ пѣщи долини

Разтопено катъ злато що лѣщеше —
Рѣка си лѣеше води лжчисти,
Край звѣзденъ лѣсъ си пѣещо течеше.

Не срещнахъ тамо хълмове скалисти.
Съсъ низки храсти бѣха лесоветъ;
Съ красиви, златни и прозрачни листи.

По тѣхъ узрѣли бѣха плодоветъ,
Но не така обилни катъ по назии.
Не чупеха отъ тяжести клонетъ.

И нѣмаше тукъ никой да ги пази.
Микроби нѣма, брѣмбари, мушици,
Гжсеница не видѣхъ тукъ да лази.

Нито по въздуха летѣха птици;
Нито ревътъ на звѣръ се чуй ужасенъ
На лѣвовѣ, на вълци и лисици.

Нито орелъ прелита тукъ опасенъ
По въздуха надъ насъ да се извива,
Простора чистъ бѣ тукъ и ясенъ.

И не фучеха тука бури диво.
Навсѣкжде подредено и чисто
Растѣше всичко радостно и живо.

По брѣговетъ ходѣхме лжчисти
На езеро дълбоко, многоводно.
Тамъ риба се не вжди, нито глисти,

На дъното му гледахме свободно,
Усѣяно съсь скжпоцѣненѣ камѣкъ.
Тукъ нивитѣ видѣхме многоплодни,

И всѣки класъ горѣше като пламѣкъ.
Какъ едро бѣ туй жито и узрѣло!
Едното зърно катъ яйце бѣ тамо.

Око ми нигдѣ туй не е видѣло.

— — —

Ни поменѣ нѣма тукъ отъ студоветѣ,
Кои търпиме ние по земята,
Ни дирия нѣкаква отъ снѣговетѣ.

Но какъ величествена тукъ е планината!
Високи, недостижни върховетѣ.
Туй смѣло подчертавамъ съсь ржката.

Като че ли се гурнали въ небето!
До десетъ да се наредили бѣха
Единъ надъ другъ, катъ стълба въ висинето,

Катъ Монтъ-Еверестъ върхове, не щѣха
Да стигнатъ тѣзи колоси слънчеви тѣдѣва,
Кои надъ насъ катъ тронове блещѣха.

Прохлада нежна се отъ тѣхъ довѣва,
Екватора на Слънцето разхлажда
И жегата ужасна разпилѣва.

А дъждъ се тука нивга не обажда.
Но лѣхне вѣтъръ, заблѣсти росата,
Пой земята и животъ се ражда.

Тѣй както хѣлмъ лежи въвъ долината
До връхъ планински низѣкъ е и малѣкъ
Тѣй Хималая доле отъ земята

При тѣзъ гиганти е нищоженѣ, жалѣкъ.

— — —

Политваме съсъ моята Другарка
Къмъ селището пѣщо, красиво;
Обгражда го стена свѣтлива, ярка.

— Изгледай тука всичко търпеливо,
Ми каза Тя, ний въ Столицата идемъ. “
Застанахъ азъ и се загледахъ живо.

— Дванайсетъ порти съ тебе ний ше видимъ
Велики хора въ този градъ живѣять.
Ще срещнемъ ги преди да си отидемъ.

Сапфири върху портитѣ синѣять.
Брилянти блѣскають, прелестни елмази
Рубини едри, живо аленѣять,

БЕРИЛЪ

Смарагди, и оникси, и топази,
Рубини, изюмруди, хризолити,
Като звезди блещеха къмто назид.

Презъ тия порти много свѣтъ прелита,
Тукъ граждани на слънцето достойни —
Въвъ този градъ живѣять тѣ честито.

И като струя блѣскава, поройна,
Душитѣ хвъркатъ въ свѣтлата държава,
Крилати, бѣли, лжчезарни войни.

Духътъ на Бога тука управлява.
И всѣкжде въ вселената безбрѣжна —
Все Неговата неизречна слава.

Видѣхъ съзвездие отъ хора нежно,
Катъ облаци златисти имъ крилата —
Въвъ свѣтли дрехи, тънки, бѣлоснѣжни.

И музика, поезия на земята
Художество, изкуство, дарования
Отъ тукъ ги е получила душата.

И мждрости, възвишени познания,
И гениятъ, що всичко побеждава,
И звездоброецъ своитѣ гадания

Отъ тукъ ги взема и се вдъхновява.
Човѣкъ отъ тука черпи тая сила.
И Слънцето го салъ обогатява.

Какво земя безъ Слънце би родила,
И Марсъ, Венера, сжщо и Меркурий?
Каква тъма би цѣлий свѣтъ покрила!

И студъ и мразъ, вѣявици и бури —
Блѣстящиятъ Юпитерь ще изгасне.
Не ще да видимъ вече синиѣ лазури.

И смъртъ надъ насъ ще врѣхлети ужасна —
Нептунъ, Уранъ, Сатурнъ не ще ги има,
Нито Луна надъ насъ ще свѣти ясна

И всичко вѣчна ще обхване зима.

— — —

Я какъ сж облечени людетѣ горе,
На слънцето мило въ столния градъ!
О, какъ да опиша тѣзъ ангелски хора,
Одеждитѣ бѣли на чистия святъ?
И да нарисувамъ, опиша лицата
На всѣки тукъ свѣтълъ, възвишени Братъ?

Вѣнецътъ отъ бисеръ, що кити челата,
Що въ аура жива разпрѣсва лжчи,
И поясъ отъ Слънце, що стѣга снагата.

Любящитѣ чудни и силни очи,
Косата катъ вълна обилна, богато
Дори до петитѣ достига речи.

Нозетѣ въ сандали обути отъ злато,
И спуснатъ на шия брилянтенъ герданъ —
Отличие всѣки получилъ е свято,

Съсь таинственъ звездень и скжпъ талисманъ.
Ни мжжъ, ни жена е тукъ всѣки единъ,
Възвишенъ и строъ и благо засмянъ,

Възлюбленъ и милъ на Слънцето синъ.
Запѣ мойта лира на новъ живий строй.
При менъ щомъ яви се такъвъ господинъ.

О, сѣщамъ се кой е — приятеля мой,
На древния Римъ нещастенъ пѣвецъ.
Ей иде при мене и спира се той.

Глава му обвита съсъ лавровъ вѣнецъ.
И сълзица жива на него трепти,
Катъ бисеръ сияе на всѣки листецъ.

Възторжно, въ тревога сърце ми тупти.
И спира предъ мене величественъ духъ,
Наклони глава и тихо шепти.

Гласътъ му едвамъ ми стига до слухъ:
— Солombo жестоко за тебъ ще жалѣй.
За свѣтлий ти зовъ остана той глухъ. “

— О, не, спри сърце и тука недѣй
За него да страдашъ и вечъ не плачи!
Отъ днеска за него ти сълзи не лѣй.

А радость да грѣе отъ мойтѣ очи.

Поглежъ Асавита, що тебе спаси.

Тя цѣла въ божествени грѣе лъчи.

Тя тебъ ще въздигне и ще възвиси. “

— — —

Навлизаме въвъ свѣтлата градина,
И малко познати намирамъ тукъ азъ.
Видѣхъ тука Бьоме, още и Плотина,

И Сведенборгъ замина покрай насъ.

И Бахъ, но въ мигъ при нази спиратъ

И много хора сбрахъ се завчасъ.

Очудени се тѣ при насъ събиратъ.

Оглеждатъ мене, сжщо Асавита.

И ето вечъ, къмъ нази тѣ напиратъ.

Но никой не започва да ни пита.

А тя самичка първа заговори,

На тази красива бълоснѣжна свита:

— Събрание велико, святи хора,

Разбрахте ли, че идемъ отъ земята?

Летѣхме ние дветѣ изъ простора.

За малко се отбихме на Луната,

А щщо на Венера и Меркурий.

За насъ бѣ вредъ отворена вратата.

Не ни възпрѣха студове, ни бури,

Ни слънчеви пламтящи океани.

При васъ сме вече, въ надзвезднитѣ лазури —

Въвъ столний градъ на свиждане събрани.

Какви сж, моля, ваш'тѣ занимания,

О, граждани на Слънцето избрани? "

— Тукъ всички ние сбираме познания;

Летимъ свободно въ другитѣ системи.

Наука нова черпимъ, още знания.

Подиръ това въ събрания голѣми

Четеме ги въвъ дружески беседи;

Развиваме предъ тѣхъ научни теми.

И никой тука, никому не вреди.

Това ни Плотинъ каза свѣтлодаренъ,

Но другъ единъ отъ милитѣ съседи

Съсь по-възвишенъ образъ свѣтлозаренъ

Дойде при насъ, изгледа ме очуденъ.

Съ погледъ неженъ, кротъкъ, лжчезаренъ

О, спомнямъ си, този погледъ чий е буденъ!

Далеченъ образъ блѣсна ми въ душата.

Тамъ, въ земний край, въ завой за мене труденъ

Азъ срещнахъ го отдавна на земята.

На Рила наша тамо подъ звѣздитѣ,

Яви се Той на менъ до езерата.

За пръв път ангелъ видѣхъ съсъ очитѣ.
И тукъ пакъ зърнахъ туй лице красиво
И мощна радостъ трепна ми въ гърдитѣ.

Ти пакъ дойде видение свѣтливо?
Съсъ погледъ милъ, усмивка на устата,
Съ внимание къмъ мене милостиво!

О, туй лице така за менъ познато,
Какъ радвамъ се, че въ тази е държава!
Огромни, мощни бѣха му крилата.

Той пакъ безмълвно ме предупреждава,
Да пазя азъ свещенитѣ завети,
Въвъ вѣкъ вѣковъ за Божията слава

И чисто да запазя си сърцето.

— — —

Но заговорихъ съ хората: „Кажете,
Дали къмъ вази църкви има тука?
— За църкви тука вий не говорете,

Отвърна Бьоме. Имаме наука
Тя свѣтло е за насъ богослужение;
Спасение, разумъ, щастие, сполука.

Едничко знаемъ само ний служение.
Помагаме безспиръ на всички хора:
Просвѣта носимъ, миръ и утешение.

Нито познаваме що е умора.

— Кжде е Богъ за васъ? Кжде живѣе?“
Запитахъ азъ внезапно тия хора.

— О, всѣки тука люби Го, копнѣе
За Него, търси го сърдечно
И въ извора и въ вѣтъра що вѣе,

И въвъ звѣздитѣ що царуватъ вѣчно
У всѣкий цвѣтъ и плодъ, роса и камъкъ,
И въ блѣсъка на Сириусъ далечни

И на Алтаиръ въ вѣчния му пламъкъ.

— — —

— Ний всички знаемъ доле на земята,
Че Слънцето гори въвъ огънь цѣло,
И източникъ било на свѣтлината.“

— Не, слънцето е твърдо, яко тѣло,
Направено катъ всичкитѣ планети.
Туй може вече да твърдите смѣло!

Теории вий за насъ държите вехти.
Но Слънцето е салъ акумулаторъ —
Това отъ тука вие запомнете,

На свѣтлина е мощенъ събирателъ.
Отъ по-велики източници взема
Енергия и става разпрѣсквателъ.

Събира сила, свѣтлина голѣма,
Разпраща я следъ туй на свѣтоветѣ,
И затова централний постъ заема.

Животъ раздава щедро на планети.
А тѣ се движатъ вѣчно околъ него.
А то ги топли, грѣе и имъ свѣти.

И съсъ животъ ги милва и досѣга.
А тия три пламтящи океана,
Що го обгрѣщатъ мощно и налѣгатъ,

Това свѣтлинна мрежа е събрана.
Но не е салъ да топли и да свѣти —
Съ интелегентность тя е изтъкана.

И музиканти, всичкитѣ поети,
И мждростъта, и всичкитѣ учения,
На земний миръ отъ тазъ сж мрежа взети.

И гения у ваший свѣтъ родени
Е малъкъ, простъ и глупавъ въ небесата.
Културата ви жалка, безъ съмнение,

И въ нашия свѣтъ — игралка за децата.

— — —

Дочухахъ тамо отъ свѣтътъ учени,
Въ които азъ дълбоко имамъ вѣра,
Земята че ще изтърпи промѣни —

Презъ огънь ще премине наш'та сфера.
На слънцето творятъ енергия нова;
Това дочухахъ още на Венера.

И тази енергия вече е готова.
Земята ще премине презъ горение,
Че пълна е съсъ злъчка и отрова,

Съ безлюбие, коварство и съмнение,
И алчностъ дива и човѣшки кърви,
Съ умраза тъмна, грѣхъ и заслѣпление.

И земни люде сж въвъ злото първи.

— — —

Ще се пречистятъ земнитѣ създания,
Да станатъ тѣ човѣци, само брата.
Но ще преминатъ множество страдания,
Тѣй както бедний, сжщо и богатия.
И който се причисти, ще прилича
На свѣтълъ ангелъ, доле на земята;

Ще знае салъ да люби и обича,
И кой го срещне негде да пжтува,
Съ радостъ ще къмъ него да затича.

Ще иска съ него той да се ржкува.
И края му на дрехата да хване,
Като светиня той ще я цѣлува,

Излжчваща целебностъ и ухание.

А кой не може вечъ да се изчисти

И не приеме свѣтлото познание,

На въгленъ черъ ще се обърне исти.
И вѣчно ще дими и само пуши.
Храна ще стане салъ на земни глисти.
И тозъ пожаръ не ще се вечъ потуши.

— — —

Тозъ Ангелъ мой, що до сега мълчеше
Познатий менъ, Кой бѣше отъ земята,
Съ внимание що тука ме следѣше,
Въввъ броня златна що му бѣ снагата
И въ ореолъ косата Му лъщѣше,
Лицето Му пс-ясно отъ зората.

Тозъ сщия на Рила Койго бѣше —
Съсъ талисманъ блѣстящий на гърдитѣ,
Що въввъ очи Му дивенъ пламъ гореше,
Започна Той беседа съ Асавита.

— — —

Преди милиони вѣкове въ безкрая,
Ормуздъ-дей — хвърли тамо на далече
Земята, зарадъ грѣховетѣ, зная.

На вѣчни мжки Той я тамъ обрече.
А тукъ, на райскитѣ врата стоеше
Великий Гавраилъ въ ржка съсъ меча.

И къмъ човѣка страшно го въртѣше.
Но тука днесъ велика радостъ има,
Че кой изгоненъ тѣй далече бѣше,

Къмъ Слънцето обратно вече взима.
Хелмира първа иде тукъ при назѣ;
При живѣ ощъ я Слънцето приима.

И Ангелъ съ мечъ вратата вечъ не пази.
Тя първата проправя тукъ пжтека
И тя сега блести отъ васъ до назѣ.

О, трудна е къмъ вази стѣпка всѣка!
Грѣхътъ живѣе още въ много хора
И мжно е да учимъ чловѣка.

Но ние ще работимъ безъ умора.
И вий безспиръ вървете вече смѣло!
Свободно ще прелитате простора.

Ний върваме на ваш'то свето дѣло!

— — —

А покрай нази, ангели умилно
Ни гледаха. И радостъ на лицата
Изписана бѣ топла, изобилна.

И посредъ тѣхъ бѣ Асавита свята.
Въ душа ми обичъ кѣмто Нея блика.
О, Ти! Що ме доведе въ небесата,

И къмъ животъ прекрасенъ ме извика,
Ще смогна ли азъ Тебе да възпѣя,
Необозрима Ти, прекрасна и велика?

Но вървамъ, вървамъ азъ и се надѣя,
За Тебъ ще звѣчне въ пѣсенъ мойта лира,
Че само съ пѣсни мога да живѣя,

Когато скърбъ, ил'радостъ ме намира.
Доволно ми очитѣ сълзи лѣха!
Отъ този день честита е Хелмира.

И ангелитѣ околъ насъ стоеха,
Заглеждаха ни съ нежно умиление
И мощно въ хоръ тѣ всичкитѣ запѣха.

Заслушахъ се въ безкрайно възхищение,
Но Боже мой, мелодии познати!

И думи сжщо; чувахъ пѣснопение,

Кое Учителтъ ни даде на земята;

Игритѣ живи утринни, прекрасни,

Що ний играемъ рано по росата,

Подъ звуци на цигулки доброгласни.
И моять гласъ съсъ тѣхъ запѣя живо
Съ небесний хоръ възвишень, многогласни.
И пѣхме ние мощно и красиво.

— — —

Но ненадѣйно, съ дивна красота
Дойде при нази чудна колесница,
Катъ на Илия Свети въ древността —

Съсъ огнени крилѣ на мощна птица.
Човѣкъ стоеше въ нея смѣлъ и строги,
И къмто насъ издигна Той дѣсница.

Лицето Му прекрасно катъ на Бога.
„Елате Тука,“ Той ни заповѣда —
О, Какъ това да го опиша мога?

Тозъ погледъ кротъкъ, който ни изгледа,
Това Лице огрѣяно съсъ слава,
И какъ ни Той изъ Слънцето поведе!

Вѣтрець Му кждри златни разпилява
И на челото Му гори звездаца.
Като че Царь е Той на тазъ държава.

Лицето Му — на прелестна девица.
Звездата бѣше съ петъ блестящи рога.
Съсъ розови и сини свѣтли жици

Тъкана бѣше бѣлата Му тога.
И звезденъ поясъ му тѣлото стяга.
Навѣрно Той Любимецъ е на Бога!

Душа избрана и отъ вси най-драга.
Нозете му въ брилянтени сандали —
Колесницата никакъ не достягатъ.

Ржцетѣ Му, като два цвѣта бѣли
На сладкодѣхни бѣлоснѣжни крина,
Като лжчи на горе се прострѣли,

Държащи нежни клончета маслина,
И пжть лжчистъ посочватъ Му ржцетъ,
Презъ сладкодъхни пѣщи градини.

Проблѣсна ми и нѣщо се досѣтихъ,
Въвъ образа Му, благи катъ се вирахъ.
О, какъ ми буйно биеше сърцето!

Като че ли познатъ Го азъ намирахъ.
И малко ми остана да не викна.
И думи смѣли въ менъ едвамъ възпирахъ.

И щѣхъ отъ радостъ вече да възкликна,
Но тука спрѣ колата лжчезарна —
И домъ свѣтлиненъ се яви, изникна.

И надписъ на вратата ми се мѣрна:
„Еммануилъ живѣе вѣчно тука.“

О, колко съмъ сега азъ благодарна,
Че отгадахъ и вѣрна имамъ слуга!
Познахъ Кой бѣше Този нашъ Водителъ —
Безпирно Който на сърца ни чука.

Приятельтъ ми Вѣренъ и Спасителъ,
Отъ вѣкове Той грижи се за мене,
На свѣтло знание скжпий Мой Учителъ.

Но колко още съмъ въвъ удивление,
Че съ Нея, Той, приличаше си много!
Дали не бѣ това преображение?

Но туй видѣхъ, да го докажа мога.
Еднакви бѣха тѣ съсъ Асавита —
Избрани и възлюблени на Бога.

И както лжчъ се въвъ лжчтъ преплита
И се явява свѣтлината бѣла,
Макаръ да се отъ седемъ цвѣта счита,

Така единни тамъ съмъ Ги видѣла.
Еднакви дрѣхи имаха изткани,
Съ лица еднакви и еднакво тѣло,

Със ореолъ еднакъвъ осияни.

— — —

А колко се намърихъ въвъ почуда,
Че видѣхъ Хермесъ Трисмегистъ блажени,
Че тука бѣше съсъ свещений Буда.

Апостолъ Павелъ съ тѣхъ бѣ озарени.
На разговоръ се бѣха тѣ събрали
И въ Двора ни очакваха засмѣни,
Че отдалече нази сж видяли.
И тръгнахме задружно съ тая свита,
На Свѣтлий Вождь у слънчевитѣ зали.

Той каза имъ: „Хелмира, Асавита
Доведохъ тука гости отъ земята“
И кротко Той Другарката ми пита:

— Кажи, кждѣ намѣри Ти душата,
Коя сега Хелмира се нарича?
Отъ вѣкове я търсятъ небесата.

Небето цѣло люби я, обича,
И Пратеницитѣ за нея пита.
И слънцето я тегли и привлича.

Тогава отговори Асавита:
— Многострадална е душа триклета,
Горчиви болки носи тя въ гърдитѣ.

Съсъ кръвъ и сълзи ѝ душа облѣта.
Не я отмина никое страдание —
Трънливи мина тя безброй полета.

Далечъ ехтѣха нейнитѣ ридания.
Сама, самотна бѣше тя въ живота —
Копнѣюща душа за свѣтли знания.

Намѣрихъ я бездомна и сирота,
Преогорчена бѣ душа ѝ страдна,
Вѣнецъ отъ тръни бѣ ѝ на челото,

Тя често бѣ отрудена и гладна.
Тогава Азъ отпавихъ се къмъ нея
И дигнахъ я, кога безсилна падна.

Решихъ велика радостъ да и влѣя
И вечъ не я оставихъ отъ тогази
И на небето тука се надѣя,

Да найде миръ, утѣха вечъ при Вази,
Че нѣвга Вие бѣхте на земята
И Васъ преследваха жестоки врази.

И Вамъ на кръстъ бѣ разпната душата,
И Вие пихте Чашата съ горчило,
Но тука вече, вижда тя самата,

Че граждани сте въ дневното свѣтило.
И нѣма вече мъжи и страдания.
Смъртъта надъ Васъ изгубила е сила.

Отъ земний свѣтъ едно възпоменание
Ще имате. Явихте вий живота,
И Божиитѣ донесохте познания,
Но за отплата, видѣхте Голгота.

— — —

— Запѣй сега въ небето ти Хелмира,
И радвай се и весели се тука.
Отъ днесъ да екне мощно твойта лира!

Отъ днеска чака тебе салъ сполука.“
Еммануилъ Преблагъ това ми рече.
— А всички скърби земна сж поука.“

И въ нови дрехи нази Той облече
Съсъ скъпоценни камъни ушити.
И на гърди си дветѣ ни привлече,

И менъ, и моита мила Асавита.
Цѣлуна ни и дветѣ по челата
И пръстенъ чуденъ мене подари Той.

И бѣлъ вѣнецъ ми сложи на главата.
Но колко много видѣхъ се въ почуда,
Какъ бързо бѣше сложена храната!

Туй Хермесъ стори, Павелъ, свѣтлий Буда.
Отъ Слънчевитѣ плодове Тѣ взеха;
И не дочекахъ втора азъ принуда,

Но щомъ отъ плода вече тѣ ядѣха,
И азъ започнахъ да се храня вече.
Тѣзъ фрукти чудни колко сладки бѣха!

Какъ слънцето ги хубаво опече!
Храна тѣ бѣха по-добра отъ манна.
Отъ нея пакъ кога ще вкуся вече?

Такава сладка и благоуханна!

— — —

И стана пакъ Еммануилъ и каза:

Азъ нѣкога явихъ се на земята,
Великъ животъ да донеса на вази.

Въ сърцата ви да грѣине свѣтлината
И отъ живота старъ да ви изправя.
Любовъ къмъ Бога да ви дамъ и брата,

Живота ви свободенъ да направя.
Животъ безъ грѣхъ вамъ идѣхъ да покажа
И Бога Вѣчний искахъ да прославя;

Смъртта съ нозе да стѣпча и да смажа,
Но вий на кръста Мене приковахте
И поруга сѣ съ Мене паплачъ вража.

Завета Ми небесенъ не разбрахте,
Заплюхте Ме и гонихте и бихте.
Въ сърца ви да живѣя ме не щѣхте.

У каменъ гробъ дълбоко вий ме скрихте,
Но станахъ Азъ, отъ мъртвитѣ възкрѣснахъ
Това самички вие провѣрихте.

И на смъртта веригитѣ разкъснахъ.
Но Тукъ сега Азъ Вѣченъ Духъ живѣя.
По цѣлий свѣтъ лжчитѣ Си разпръснахъ.

Въ Мира божественъ, като Слънце грѣя.
А зарадъ тазъ безумна ваша грѣшка,
Земята ви съсъ огънь ще пресѣя.

И гордостъта ще смажа человѣшка.
Не искамъ вече храмове отъ камъкъ!
Ще ви споходи всички участь тежка.

Дорде не блѣсне у сърца ви пламъкъ,
Дордето бѣдний заедно съ богати,
Въ колиба ли живѣе, или въ замъкъ,

Не се възлюбите катъ родни братя.
Предъ Бога искамъ вѣчно преклонение!
А не Голгота вече и разпятя.

Съ любовь и мждрость дайте Ми служение.
Вий първи живи чухте Ми словата
И предприехте трудното летение.

И пжтъ отворихте къмъ небесата.
Познавамъ кой ви даде тазъ наука —
Учитель Той великъ е на земята.

Да, Той изпрати ви къмъ нази тука —
Мой милий братъ, любимий, вѣчно живий,
Благословена да Му е душата!

Той вдѣхна ви стремежитѣ красиви.
Познаваме се двама Ний отколе.
Мждрецъ е Той — сърце Му милостиво,

Воанергесъ-човѣкъ съ брилянтна воля,
Кой грѣхъ и зло сърце му не допира,
Той блѣскаво играе Свойта роля.

Учи се тамъ при Него ти Хелмира.
Той всичкитѣ прегради ще премине,
На всѣка пречка изхода намира.

На дявола веригитѣ ще сринѣ.
Безсмъртенъ "Духъ, Кой злото побеждава!
И никога Той нѣма да погине!

А ще живѣй, ще люби, поучава.
Где мине вредъ ще носи Свѣтлината,
И простия ще учи, просвѣщава.

Системата на Слънцето когато
Пристигне вече въ „Херкулесъ“ свещени,
Ще срещнемъ се тогава — съ милий Брата.

Тогава ощѣ по-радостни, засмѣни
Ще се прегърнемъ близко до сърцето
И съ Насъ душигѣ ще вървятъ спасени.

Ще пѣеме побѣдно на небето.
Сега Му пращамъ поздрави отъ тука.
Обичамъ Го безкрайно, Му кажете
И отъ сърце желая Му сполука!

— — —

Какво отъ Нази искате, кажете?
Че ние вече ще се раздѣлимѣ.
И на Земята вие се върнете.“

— Разумность дайте, съ нея да вървимѣ,
Че Тя е всичко, алфа и омега.
О, нея дай ми, съ нея освети ме!

Къмъ нея салъ ржка ми се протѣга“
— Получихте съкровище прекрасно,
Сърца ви то започва да засѣга!“

— О нѣма вече поприще опасно,
Съсь туй въ сърцата ни разумно слово —
Духовно Слънце въвъ душа ни ясно —

Богатство благо Слънчево, Христово!
Велика радостъ пълни ми душата,
Съсь туй дарение за мене ново.

И Той ни пакъ цѣлуна по челата —
Безсмъртие въ душиѣ ни Той влѣя.
И другитѣ Велики, Бѣли Братя

Прегърнаха ни бащински съсъ Нея.
Колесницата пакъ въвв мигъ пристигна,
Катъ метеоръ яви се и изгрѣя.

И лекичко нагоре ни повдигна.
Ний трима бѣхме вече на колата.
Еммануилъ дѣсница пакъ издигна.

Политнахме отново въ небесата,
Като лжчи въ пространството безбрѣжно.
О, мигъ блаженъ неизразимъ въ душата!

Въвв щастие плувамъ тихо безметежно,
И нищо вечъ сърце ми не смущава.

Пристигаме на границата. Въ снѣжна
Одежда виждамъ Данте се явява
И каза пакъ: „Обичай още много
„Colombo“ хубавъ — тазъ душа корава.

Ще дойде день и той ще люби Бога.
Тогава „братъ“ на тебъ ще се нарича,
И нѣма вече да смути тревога

Душата ти. И тебе ще обича,
Ще разбере великитѣ си грѣшки,
Кога подиръ кумири златни тича,

Но участь той ща преживѣе тежка.“

— — —

Щастливий пжть сега!“ Извика мощно
Еммануилъ и скри се въ сжщий мигъ,
Обгражда ни мълчанието ношно.

Въ небето звездень трепкаше свѣтликъ,
Прегърнати сме съ Асавита мила
Луна къмъ насъ показва блѣдень ликъ,

Чаровна нощъ гальовно ни обвила,
Летимъ щастливи ний изъ Божи миръ.
Крилѣтъ ни добили нова сила,
Какъ леко бѣгатъ въ синия ефиръ!
Венера дивна, и Меркуръ, Луната,
Задъ насъ остаха вече отподиръ.
Направо вечъ летиме къмъ земята;
Неволенъ страхъ душа ми разтрепера...
Едвамъ предъ насъ я очерта зората.
И ей расте предъ нази тъмна сфера.—
— Кажи, защо треперишъ ти Хелмира?
Не бой се вече, имай крепка вѣра!
И оцъ по-смѣло пѣй на своята лира,
Продума тихо, мойта Асавита.
— Утѣха сладка нека да намира
У твойга пѣснь горка честь разбита.—
И ето вечъ земята, планинитѣ,
Блестятъ катъ ленти сребърни рѣкитѣ,
На утринъ часъ окжпани въ лжчитѣ.
На „Изгрѣвъ“ вече спираме съсъ Нея.
Пристигаме ний пакъ съсъ Асавита,
Кога отъ „Хемусъ“ Слънцето изгрѣя.
— О, нека вѣчно съ Тебе да живѣя,
И въ страшний часъ на Тебе да се надѣя!
Ще Те обичамъ и ще Те възпѣя,
И мжки вече да не ме сполитатъ,
Но въ попрището свое да успѣя.
Не давай вечъ душа ми въ мракъ да скита
И въ отчаяние мрачно да потъне.
Бъди ми вмѣсто Бога, Асавита!
Ела при менъ, на яве, или въ сѣне!
Но ето вече стъпвамъ на земята—
Нагазвамъ вечъ по камъни и тръне...

Учителѣтъ привѣтно съсь ржката
Къмъ нази кима, вече ни посрещна —
Еднакви бѣха съ Асавита свята

Прилика иматъ чудна, безпогрѣшна.
Продума Той: „Тѣзъ всичкитѣ планети
Далечни сж и чужди въ вѣка днешни.

Но вие пакъ ги дружно посетете,
И разгърнете тайнитѣ имъ скрити,
И съчинения нови напишете“.

— Но моя ти любима Асавита
Кждѣ изчезна мигомъ Ти отъ мене?
Напразно тукъ сега за Тебе питамъ.

Избѣга Ти О, прелѣстно Видение
О нѣма вечъ да видя Тебъ любима!
Въ почуда съмъ сега, недоумение

При менъ Ти бѣ, но вече Си незрима.

— — —

Ахъ, нѣма, съ мене вече Асавита.
Напразно горѣ гледамъ къмъ звездитѣ,
Туй сънь ли бѣ? Но вече съмъ честита.

На Слънцето огрѣватъ ме лжчитѣ.
Приятенъ споменъ се въ душа ми буди,
И химнъ неземеи пълни ми гърдитѣ.

Но още съмъ въ съмнение, почуди,
Челото си подирамъ съсь ржцетѣ
И питамъ се: не съмъ ли въвъ полуда?

И боленъ сънь да ми плени сърцето!
Не бѣ ли то видѣние блажено?
Видѣхъ ли на Еммануилъ Лицето?

Защо бѣ Той така преобразени?
Но скри се тамо, горе на небето,
Самичка пакъ остави ме Той мене.

Но гласъ дочухъ дълбоко въввъ сърцето,
 Започна нѣкой тихо да говори:
 — Ти вѣрно бѣше тамо въ висинето
 И съ Нея бѣше въ синитѣ простори.
 Не се съмнявай вече ти Хелмира,
 Ти срещна горе Слънчевитѣ хора,
 Възпѣй това на своята златна Лира!“

- Алиота — английски поетъ.
 Алманра — английски поетъ.
 Байронъ — английски поетъ.
 Бетховенъ — немски композиторъ.
 Бетховенъ — немски композиторъ.
 Бюне — италиански мистикъ.
 Буда — Индийска ученица, б. в. преди Христа.
 Венера — слънчева планета.
 Виктор Хого — френски писателъ.
 Волтеръ — Свещъ на грѣма — прѣпоръчаванъ на Евангелистъ Юана отъ Христа.
 Галлеи — италиански ученъ — на линиизмизмита.
 Данте — италиански поетъ.
 Да-Винчи — итал. художникъ.
 Декартъ — английски писателъ.
 Декартъ — уладкъ на изкуството.
 Дюроуелски — руски писателъ.
 Джорджо Бруно — жертва на римската инквизиция.
 Евгений Сю — френски романистъ.
 Емануелъ — И. Христосъ.
 Измиринъ — сжлощенъ камъкъ.
 „Измиринъ“ — нѣсто където се намира една отъ школитѣ на Всемирното Братство.
 Каледна — религиозенъ реформаторъ.
 Лутеръ —
 Милерта — богиня на мъжаростта.
 Маркъ Аврелий — римски философъ — стоикъ.
 Микелъ Анджелио — итал. художникъ.
 Моцарта — немски композиторъ.
 Меркурий — слънчева планета.
 „Макбетъ“ — драма отъ Байронъ.
 Махтъ Сатурнъ — най-високия връхъ на земята.
 Орфей — мистиченъ тракийски пѣвецъ.
 Оркундъ Дай — персийско име на Бога.
 Филосо — сжлощенъ камъкъ.
 Пушкинъ — руски поетъ.
 Платонъ — грѣцки мистикъ.
 Пизанелли — итал. виолинъ-виртуозъ.

Пояснителни беленки

- Асавита* — Божествената душа.
Алтаиръ — блѣстяща звезда.
Байронъ — английски поетъ.
Беллини — италиянски композиторъ.
Бетховенъ — нѣмски композиторъ.
Бьоме — нѣмски мистикъ.
Буда — Индийски учителъ 6 в. преди Христа.
Венера — слънчева планета.
Викторъ Хюго — френски писателъ.
Воанергесъ — Синъ на грѣма — прѣкоръ даденъ на Евангелистъ Йоана отъ Христа.
Галлилей — италиянски ученъ — жертва на инквизицията.
Данте — италиянски поетъ.
Да-Винчи — итал. художникъ.
Дикенсъ — английски писателъ.
Декадансъ — упадъкъ на изкуството.
Достоевски — руски писателъ.
Джордано Бруно — жертва на римската инквизиция.
Евгений-Сю — френски романистъ.
Еммануилъ — И. Христосъ.
Изюмрудъ — скъпоцененъ камъкъ.
„Изгрѣвъ“ — мѣсто кждето се намира една отъ школитѣ на Всемирното Братство.
Калвинъ — религиозенъ реформаторъ.
Лутеръ — „ „ „ „
Минерва — богиня на мъдростта.
Маркъ Аврелий — римски философъ — стоикъ.
Микелъ Анджело — итал. художникъ.
Моцартъ — нѣмски композиторъ.
Меркурий — слънчева планета.
„Манфредъ“ — драма отъ Байронъ.
Монтъ Еверестъ — най-високия връхъ на земята.
Орфей — мистиченъ тракийски пѣвецъ.
Ормуздъ-Дей — персийско име на Бога.
Ониксъ — скъпоцененъ камъкъ.
Пушкинъ — руски поетъ.
Плотинъ — грѣцки мистикъ.
Паганини — итал. виолинъ-виртуозъ.

- Платонъ* — гръцки философъ.
Рафаело — итал. художникъ.
Рембрандъ — холански художникъ.
Рубенсъ — „ „ „ „
Рубинъ — скжпоцененъ камъкъ.
Россини — итал. композиторъ.
Сатурнъ — слънчева планета.
Сократъ — гръцки философъ.
Смарагдъ — скжпоцененъ камъкъ.
Сафо — гръцка поетеса.
Сведенборгъ — шведски мистикъ.
Топазъ — скжпоц. камъкъ.
Хелмира — човѣшката душа.
Хермесъ-Трисмегистъ — египетски мистиченъ учителъ.
„Херкулесъ“ — слънчево съзвездие.
Хризолитъ — скжпоц. камъкъ.
Цвинглий — религиозенъ реформаторъ.
Чайковски — руски композиторъ.
Чайлдъ-Харолдъ — поема отъ Байронъ.
Шопенъ — полски композиторъ.
Юпитеръ — слънчева планета.
-

По-важни печатни погрѣшки:

- стр. 22. Въ предпоследния редъ чети: многоводно — вмѣсто многовидно.
- стр. 23. Въ 18. стихъ думата „слънчеви“ излишна.
- стр. 24. Въ стихъ 14. чети: „Берили“ вмѣсто „рубини.“

Допълнение къмъ обяснителната бележка.

- Аврора* — утринната свѣтлина.
- Марсъ*   )
Уранъ   )
Нептунъ   ) — слънчеви планети.
- Шубертъ* — нѣмски композиторъ.
- Хималаи* — планина въ Индия.
- „*Хемусъ*“ — Стара-Планина.

ЦЕНА 20 ЛЕВА